

[Arne Bjerregaard]

befolkningen den opfattelse, at det, hvis vi herhjemme rensede landet totalt, havde nogen væsentlig indflydelse på Kattegat, for det har det ikke. Derfor mener jeg alligevel, vi skal gøre noget, men helst, hvis vi skal have noget udbytte af det, i samarbejde med andre.

Endelig med hensyn til, hvad vi så skal gøre: jeg mener da, det ligger ganske klart: enhver ved, at nitrat er ganske ligegyldigt i den sammenhæng. Fjerner vi fosforen, har nitratet ingen virkning, så får man intet organisk stof, og det er det, man er bange for.

Så har man den opfattelse, at der ikke skal være organisk stof i havene. Hvad i alverden skulle fiskene så leve af? Jo mere der er, des mere har de dog til føden og des flere fisk. Problemet er bare, at der er for meget i de nære områder, og det løser vi let og elegant ved at sætte ind præcis dér, hvor produktionsvirkningen er størst, nemlig på fosforen. Men jeg ved da udmærket, at det rammer bybefolkningen særdeles hårdt, og så kan man ikke få landbruget med, og det er altid behageligt at kunne gøre en lille gruppe til syndebug for al elendighed i samfundet.

(Kort bemærkning).

Sønderby (V):

Det kan blive svært at svare på alt dette i en kort bemærkning – formanden så ikke min hånd før – men jeg skal prøve.

Hvis hr. Arne Bjerregaard læser side 133 i NPO-redegørelsen – det drejer sig om kvælstof, fosfor og organiske stoffer – vil han se, at transporten af næringssalte fra de omkringliggende have har stor betydning for produktionsforholdene i Kattegat og Storebælt. Derfor har jeg sagt alt det, jeg har sagt om de internationale aftaler, som er afgørende for, hvordan vore have har det. Det er altså ikke kun et dansk problem.

Som jeg sagde, er vi da villige til, også fra Venstres side og fra regeringens side og fra Folketingets side, kan jeg forstå, at være foran, men vi skal i EF-forhandlingerne med de østeuropæiske lande og de forhandlinger, ministeren har med Østtyskland osv., få dem forklaret, at nu er vi gået foran, nu har vi forbedret vores miljø, men så må vi også bede dem om at komme med, for ellers nytter det ikke noget, at vi investerer.

Jeg kan i samme forbindelse sige til hr. Dohrmann, at hvis ikke vi får de andre lande med, så skaber vi nogle konkurrenceproblemer, ikke kun for dansk landbrug, men for hele det danske erhvervsliv. Hvis vi strammer det så meget op, at de andre kan konkurrere løs uden rensning af nogen art, bliver hele det danske erhvervsliv slået i stykker, og så bliver der ikke noget at have en holdning til miljøet i, for så har det danske samfund ikke råd til nogen ting; derfor er det afgørende.

Det er da rart, at jeg kan kende hr. Løvig Simonsen igen, for nu står hr. Løvig Simonsen med hånden fremme igen. Hvis hr. Løvig Simonsens store organisation, måske med hjælp fra hr. Rehling fra Danmarks Naturfredningsforening, skulle gennemføre en kampagne om at få skovene rene igen, så vil man gerne have penge af staten. Jeg mener, der er 240.000 mennesker, der betaler frivilligt til den slags ting, og derfor synes jeg egentlig ikke, man skulle sige: må jeg få penge til det? – men det er da i orden, hvis hr. Løvig Simonsen ikke kan klare det uden.

Må jeg med hensyn til, om kommunerne kan klare det, citere hr. Johan Poulsen, der er formand for kommunernes udvalg for miljø- og planlægning: vi har ikke brug for forvirring og panik. Vi har heller ikke brug for fejlinvesteringer. Vi har brug for realistiske vurderinger af de alvorlige miljøproblemer, vi har, og vi har brug for en politisk vilje til at løse problemerne på et realistisk grundlag. Det var en SF'er, der sagde det, og jeg kunne så citere hr. Thorkild Simonsen, der er socialdemokrat, og som har sagt næsten det samme: kommunerne er klar til at løse problemerne.

Må jeg sige med hensyn til lovgivning om forbrug af handelsgødning, at jeg slet ikke er i tvivl om, at de forhandlinger, miljøministeren har ført med landbruget om begrænsninger af udledningen, vil få virkning på forbruget af handelsgødning, nitratet, ligesom grønne marker, alle de ting, landbruget frivilligt har sat i gang, vil gavne, men ministeren har sagt, at om fornødent kan der gennemføres lovgivning. Jeg er overbevist om med det kendskab, jeg har til dansk landbrug, at man ad frivillighedens vej vil motivere sine medlemmer til at sige: jamen på den måde og på den måde og på den måde begrænser vi det. Derfor er det urealistisk at snakke om lovgivning.